

«Herpes, Talc i Tecno-pop»

Emma G. i J. M. CORTES

Ha arribat fins a nosaltres fa uns dies, per fi, part de l'efervescència que viu el País Basc en el camp de la música. Déu salve la Polla Records, que pertany al conglomerat del roc-euskaldun, en la vessant *punk*, i que, amb Itoiz, Zarama, Hertzainak, Eskorbuto, Como Huele, Los Santos, formen el jove moviment musical que, a pòc a pòc, guanya terreny en tot el país, ja que a Euskadi han trobat prou caliu i suport des d'un principi.

La Polla es formà com a grup allà pel 79, a Salvatierra (Àlaba), un poblet d'uns deu mil habitants, on tenen encara el seu món. Flipevaristo, un moicà dur i sarcàstic, posa

veu a les cançons. Charli, Sumé, Abel i Fernando s'encarreguen de la música. Quan decidiren començar, cap de tots no tenia la més remota idea de solfeig, ni del que suposava interpretar; però tenien la necessitat de comunicar les seues sensacions, amb unes lletres que podien incidir en milers de joves que pensen com ells:

«Voy arrastrando mi decepción/de un escenario a otro escenario/Vamos arrastrando nuestra ruina/estamos demostrando que nada nos motiva/Somos pequeñas bombas de odio/es nuestra única solución/Montando bronca nos desahogamos/- Cuando más fuerte, más molestamos.»

La seua primera maque-

Quan el grup actua, tot tremola

ta va ser l'embrió del posterior elapé *Y ahora qué*, que els donà a conèixer a tot Euskadi. Després d'un any, es tancaren als estudis

Sonua (Pamplona) i gravaren l'elapé *Salve*, que en principi duia el títol *Salve del Opus Dei*. Dinou temes de curta durada, dos minuts aproximadament cada un, però que són com petites descàrregues que se succeeixen sense descans. Un puntelló que fa trontollar tot allò que fa olor a podrit en la societat que els ha tocat viure. Un antídoto contra l'apocament que inunda el mercat de cançons mel·líflues.

Quan actua La Polla Records, l'església, l'imperialisme, el racisme, els crítics, les nuclears... tot tremola. Et poden tocar el *Cara al Sol* a ritme *punk*, mentre fan talls de mànega per si algun fatxa s'ha infiltrat, o poden cremar una mena de creu mentre Flipas simula que es fa una palla. Podreu ballar *Pogo* o rodolar per terra, però, sens dubte, us sentireu prop d'ells; perquè, ja ho sabem ben bé, la societat en què vivim *fa mala olor...*

No res entre post i pre

Ja fa una temporada llarga que pretensiosos autors ens repiquen el cervell amb el tema. Roda la idea, en llibres i en articles, que vivim un temps definit més aviat pel que no és que per qualsevol cosa visible o pròpia qualitat. No és *ja* el nostre temps, se suposa, un temps de llibres d'impresma, ni de societat industrial, ni un temps modern. Hem superat tot això, corre la brama. Som gent postgutembergiana, postindustrial i postmoderna. Post. I vés i busca què representa, ser post això i allò. No per falta d'explicacions, tot s'ha de dir, sobre tan insòlita qualitat històrica, post o pòstuma, sinó

més aviat per excés abundós de sofismes i de bajanades...

Per l'altra cara, se suposa també que vivim esperant el judici final dels megatons, un temps de pre-apocalipsi, previ al diluvi universal assegurat. Deixem-ho córrer, això, que un altre dia serà.

Només una pregunta: ¿qui, vull dir quina gent corrent, viu efectivament una vida postindustrial i postmoderna? ¿Qui viu una vida preapocalíptica? Percentatges, *please*,

El punt de Mira

que o no en conec tants. No sé qui viu així, a part l'alguns professionals. Jo no.

¿O deu ser que el *nostre* temps, el d'ara mateix, s'ha quedat, entre post i pre, sense substància pròpia, rarificat, buit, invivable? Com un temps a mida per a tota mena de pallassades sense suc, per anar passant l'estona cadascú com pot, tot fent soroll de llanda, mentre esperem la Bomba (va molt bé, la teoria del temps buit, per justificar una obra vàcua). Apuntem-nos doncs, segons això, al temps de pintar-se els cabells verds i els llavis negres, de parir estultícies i penjar-se penjolls. Potser els romans de Neró, autor postclàssic i precristià, ja s'arreglaven així per escoltar-lo. Oblidats de Cèsar i d'Horaci, mentre esperaven algun incendi exemplar.

Joan F. Mira